

במדינה

אין שילטון במדינה זו. גם בדרום, שבו יושב עתה צה"ל, אין שום סמכות, שניתן לומר עליה בביטחון כלשהו שתהיה קיימת בעוד חודש. הנוצרים של סעד חרדא המנוח הם גורם מבוסס, ואיש אינו יודע מי ישלוט מחר בשיעים. מדינת-לבנון וצבאה אינם קיימים.

יש רק ברירה אחת: להישאר בלבנון לצמיחות, במצב של מילחמת-גרילה גוברת והולכת, תוך השנאת ישראל על כל האוכלוסיה, או יציאה מלבנון לאלתר, כלי שום ערובות. במיקרה כזה תצטרך ישראל לעשות מה שעשתה בכל השנים, ומה שעושה כל מדינה בעולם: להגן על עצמה בתוך גבולותיה.

ערובות ביטחון

זוהי האמת הפשוטה:

בלבנון אין עוד מי שיכול

לתת ערובות-ביטחון לישראל

לשימרון פרס יצא שם של מי שכל תחיותו מתבררת תמיד. השבוע הוא שמר על שאו זה.

בדבר בניירורק הכריז כי כוחם של השיעים בלבנון עולה, וכי הדבר יביא לכך שסוריה תשלוט בלבנון.

כאותו הומן עצמו ישבו השליטים בדמשק וטיכסו עצה כרי למנוע את השתלטות השיעים, שבה הם רואים סכנה גדולה חרשה למעמדה של סוריה בלבנון.

הנחותים ביותר. השיעים מהווים כיום כשליש האוכלוסיה בלבנון. יחד עם הסונים — שגם הם מוסלמים — הם מהווים כה רוב.

במשך דורות היו השיעים העדה המדוכאת ביותר בלבנון. הם היו הפרולטריון העני, חסרה-חכיות. באמנה הלאומית הלבנונית, שבה חולקו עמדות-המפתח בין העדות, הם הועמרו בתחתית הסולם. העמדות העיקריות ניתנו למיעוט המארוני השליטי. נתיחים נזקקו לסוננים ולדרום.

לשיעים לא ניתנה אלא המישרה הריקה-מתוכן של יו"ר הפרלמנט. השיעים ישבו בשקט, והשלימו עם מעמדם הנחות. הם התייחסו בשיוויון נפש לישראל, ועל כן היה הגבול הלבנוני-ישראלי עד 1970 הגבול השקט ביותר במרחב כולו.

כאשר פלש צה"ל ללבנון, קיבלו אותו השיעים בברכה, המטירו עליו אורז ושמו על כי נפטר מן המימשל המקומי, שהיה למעשה בירי אש"ף.

בין החורבות. מאז הצליחה ישראל לחולל שינוי גדול, התוצאה העיקרית של מילחמת-לבנון היתה כפולה: להקפיץ את השיעים קדימה, ולהפוך אותם ברומנית לאויבי ישראל.

המילחמה, שעירערה את המוסכמות בלבנון, הזכירה לשיעים שהם עתה העדה הגדולה ביותר בלבנון. אירגונם, אל-אמל ("התיקווה"), בהנהגת מנהיג מוכשר ודינאמי, נביה ברי, הפך הכוח המרכזי בלבנון. מאיראן באו שליחי רוח-אללה חומייני, והתסיסו חלק מן הנוער השיעי, שנרדק בקנאות האיית-אללה הגדול. בדרום הביאה נוכחותו של צבא-הכיבוש הישראלי לתסיסה, שהוינה את הגרילה. מילחמת-הגרילה, ההולכת וגוברת, הכריחה את שילטונות-הכיבוש לנקוט אמצעי-דיכוי, ואלה מגבירים את השינאה והתסיסה.

אין עוד שמץ של סיכוי שתקום בדרום-לבנון הנהגה שיעית, שתהיה בלתי-תלויה בהזמנה של השיעית בצפון, ושתרצה ו/או תוכל לשמש כמישטרה מטעם ישראל כרי להגן על גבול.

בין כל עיי המפולת של מילחמת ישראל בלבנון מצויות גם החורבות של הידריות הישראלית-שיעית. היא נפלה קורבן למילחמתו של איראל שרון, שעבורה הצביעו שימרון פרס ויצחק רבין בהתלהבות.

עצם נוכחותם של חיילי צה"ל במבר את ביירות. היה זה תכתיב קלאסי של מנצח על מדינה אומללה, הסרת-ישע וחסרת-אונים.

הוא לא נכנס מעולם לתוקפו כחוק, כי נשיא-לבנון, אמין אל-ג'מיל, שנבחר בעזרת הכיזונים הישראליים, לא העז לחתום עליו. גם מבחינה מעשית אין ההסכם בתוקפו, מאחר שהותנה בכך שגם הסורים ינהגו על פיו. זאת היתה שטות מלכתחילה.

כיום זוהי פיסת-נייר, שמקומה במסיואון של הטיפשות המדינית בעולם. ערכה נופל מזה של קליפת-השום.

על כל הסכם מדיני חל העיקרון של **REBUS SIC STANTIBUS** (כל עוד לא השתנו התנאים), שפירושו: ההסכם תקף רק כל עוד קיימות הנסיבות שעליהן הוא מושתת. לגבי הסכם מסויים זה, הנסיבות כבר לא היו קיימות למחרת-היום. המצב בלבנון משתנה מדי שבוע. הסכם כזה יכול לחול במשך 24 שעות — אם בכלל.

בתוך הגבולות. עכשיו טוענת הממשלה — כמו המערך — שאר אפשר לצאת בלי ערובות ביטחון לגבול ישראל.

גם זוהי בריחה. בלבנון לא קיים שום גורם המסוגל לתת ערובות כאלה, גם אילו רצה בכך.

ברירה רק להזמין אצל שפירא או תחין לארץ.

אבל מכיוון שהם משכו אותי כל-כך הרבה זמן, כבר היה מאוחר להזמין סחורה מחוץ-לארץ, והפסדתי את כל העונה. וזאת השיטה שהם נוקטים לגבי כל חתימות, כרי להרוס אותן, אמר פלוריאן במרירות. הנזק שנגרם לי הוא כ-200 אלף דולר, התלונן.

פלוריאן ניהל שיחות ממושכות עם מנהלי החברה ודרש מהם לקחת את הסחורה בחזרה. הוא אף הקליט שיחות עם שני מנהלים, שלדבריו הבטיחו לו לקחת בחזרה את השטיחים שלא עמדו

כמה וכמה אירועים קרו בין חתימת ההסכם ובין הספקת הסחורה. בתחילה ביקש פלוריאן להחליף את הצ'קים הרחויים שמסר בצ'קים רחויים עוד יותר. אחר כך שינה שניים מהרגמים שבחר. אז התברר כי צ'קים מסויימים שלו לא כובדו — לדבריו, מכיוון שהסחורה לא סופקה בזמן. לבסוף, כאשר סופקה הסחורה למחסניו, התברר לפלוריאן כי קיבל שטיחים מאיכות ירודה ומדרגים השונים מאותם שהזמין. הוא ביקש שלא יפרקו כלל את השטיחים, אלא יחזירו אותם ישר למפעל בקיסריה. אך למרות הכל, נפרקו השטיחים, וחלק מהם אף

(המשך מעמוד 7)

כעבור 20 חודשים, יותר מ-560 הרוגים ישראליים, רבבות הרוגים לכנונים ופולטיניים, נהרות של דם ורמועות, חור הכל לקרמותו.

המילחמה

בוץ מהול בדם

זוהי פיסת-נייר

שמקומה במסיואון

הטיפשות המדינית

האמריקאים בורחים מלבנון, כל עוד נפשם בם. הם מעדיפים את כושתי הפנים של מעצמה גדולה על פני הישארות בלב התופת, שם הם מהווים בני-ערובה לאויבים.

האנגלים כבר הסתלקו. האיטלקים ילכו אחריהם. גם הצרפתים, שזו היתה להם הזדמנות להשלות את עצמם שהם עדיין מעצמה גדולה בלבאנט", מהרהרים הירוריי-ציאה.

ורק ישראל תקועה בבוץ המהול בדם. **בריחה של חרזה.** כרי להצדיק זאת, מנפנת ממשלתו של יצחק שמיר בחוזה הישראלי-לבנוני מתורש מאי 1983. היא תובעת לקיימו.

זוהי בריחה. אותו הסכם נכפה על לבנון על-ידי

ח"כ שפירא בבית-המישפט בתנאים שלו אף אחד לא יקבל...

שפירא, מלך השטיחים

כמיפרט ההזמנה שלו. אך איש לא בא, והעניין נמשך זמן רב, עד שלא היתה לו ברירה אלא לפנות לערכאות.

"רק כשיש

צרות"

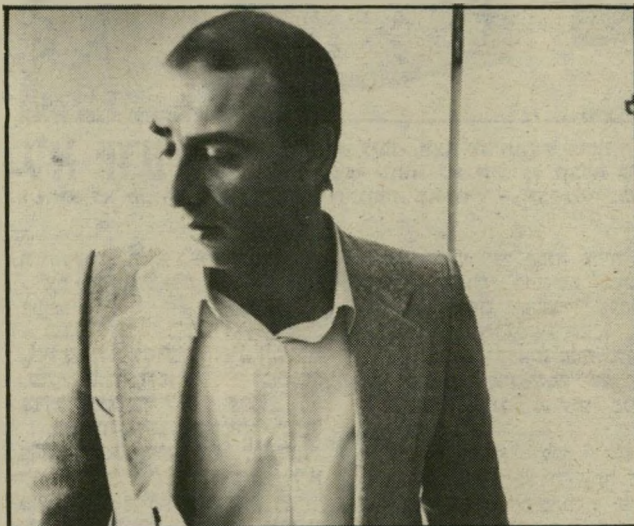
"קניתי אצלם רק עוד פעם אחת בלבד, וגם זה אחרי שבאתי למפעל וראיתי בריוק את הסחורה שאני מוזמין. בררתי שיש להם כל הכמות, ושלמתי רק כאשר קיבלתי את הסחורה", אמר פלוריאן.

אתם גם יכולים לכתוב כי אחרי העניין הזה חשבתי להקים בעצמי מיפעל לשטיחים. רציתי להקים מיפעל בריוק בתנאים שקיבל שפירא. דיברתי על כך עם אנשים במישרד התעשייה והמסחר, והם אמרו לי לשכוח מזה. מיפעל מאושר כמו זה שיש לשפירא, בתנאים שלו, אף אחד לא יכול לקבל", אמר הסוחר.

עורך-דינו של פלוריאן, בנימין טלמון, הזמין את ח"כ שפירא כרי לברר מפיו, מה ידע הוא על ההזמנה של פלוריאן. אולם הח"כ העיד לפני השופט יוסף האג'יחיא, כי הוא אינו עוסק בפועל במיפעל ולא היה לו שום מושג על העיסקה.

אלי באים רק כשיש צרות", חייך הח"כ ואמר כי נודע לו על הפרשה כאשר חזרו צ'קים נכסומים גדולים. זה דבר עצוב, ציין הח"כ, אבל אלה החיים!

אילנה אלון

תובע פלוריאן הצ'קים חזרו, ואלה החיים

נמכר לאחר מכן. פלוריאן הסכים להעולם הזה כי בסוג השטיחים המסויים, שטיחים מקיר לקיר, מיפעלו של שפירא הוא בעצם מונופוליסט בשוק. כמות כזו לא יכולת להזמין אצל אף תעשיין ישראלי. יש עוד כמה תעשיינים קטנים, אבל אף אחד מהם לא היה עומד בהזמנה כה גדולה, ולכן היתה לי

הזמין אצלו 6000 מטר שטיחים מקיר לקיר. הזמנה זו היתה כה גדולה, שהמיפעל נתן למוזמן מחיר מוערך ותנאי תשלום מיוחדים.

פלוריאן בחר את הרגמים, קבע את מועד ההספקה של המימשלוח הראשון לחודש פברואר 1979, ומסר לידי המפעל צ'קים רחויים על סך של מיליון ושבע מאות אלף לירות של אז.

מותו העגלגלה של חבר הכנסת אברהם שפירא העלתה חיוכים רבים על שפיתיהם של באי בית-המישפט, שראו אותו ביום הראשון השבוע מהלך במיסדרונות. רק על שפתיו של עמוס פלוריאן, סוחר-שטיחים תליאביבי, לא עלה חיוך.

פלוריאן רעד מועם. הוא הגיש בשנת 1980 תביעה על סך 2,657,240 לירות נגד מיפעל השטיחים שבבעלות הח"כ.

אתם יכולים לכתוב שוהי שיטה אצלם. תשאלו את כל סוחריי השטיחים, כולם יודעים שמיפעל השטיחים של שפירא רוצה להרוס את כל הסוחרים הגדולים. הוא חושש מתחרות כחגויות המיפעל שלו. לכן הוא מקבל הזמנות של סוחרים, ואחר כך מושך אותם ולא מספק את הסחורה, עד שהעונה נגמרת והם מפסידים הכל", סיפר פלוריאן להעולם הזה.

הסוחר הוא גבר צעיר, מהורר בלבושו, אשר מייד אחרי עדותו של שפירא במישפט יצא החוצה. כיוון שלדבריו לא יכול היה לסבול את השקרים שסיפרו עובדי-המיפעל בבית המישפט

מונופול

בשוק

עד שנת 1978 עבד פלוריאן עם אביו בעיסקי שטיחים. בסוף אותה שנה רצה לפתוח עסק עצמאי משלו, ולכן פנה למיפעל השטיחים בקיסריה